

## Jadranje v Benetke 25. – 28. junija 2009



10°, avtopilot pa ne dela, Locopolis pa nam je sledil, češ, kapitani že vedo, kam plujejo, pa nas je prineslo malo preveč severno. Popravili smo kurz in se skozi nepregledno množico mrež in školjčič prebili do označenega vhoda v beneško laguno. Ob dveh smo vrgli sidro pred Lidom, otokom, ki ščiti Benetke pred odprtim morjem.

Kopanje, marendi, Hafnerji so izkoristili lep maestral do 10 Knts, ki se je tedaj že dvignil in naredili en džir gori doli, kapitani na Sreči pa so dali prednost popoldanskemu počitku. Ob petih pa smo skupaj zapluli po kanalih med koli v osrčje Lagune. Privezali smo se v marini Diporto Velico Veneziano na Santa Eleni (Sv. Heleni), ki je od trga Sv. Marka oddaljena od 15 min (najbolj optimistična ocena) do 1 ure (za največje hodomrzneže). Ker smo to pot v naslednjih dneh kar nekajkrat prehodili v različnih variantah, nam nikoli ni bila predolga, če pa smo se prepeljali z vodnim avtobusom (vaporetom) do zadnje postaje, je bilo pa res manj kot 10 min. Cena marine je bila ugodna, povsem primerljivo s hrvaškimi marinami.

Zvečer, ko smo naredili prvo turo Sv. Marko – Rialto, je vreme na najbolj oddaljeni točki doseglo amplitudno dno in se je veličastno ulilo. Hafnerji so tekli in bili do kože premočeni, kapitani pa so malo posedeli na pivu in potem kupili 24 urno karto za avtobus (ki bo veljala do naslednjega večera do desetih) in se suhi pripeljali (skoraj) v marino.

Petek je bil namenjen beneški zgodovini in ogledom. Grand Tour z vaporetom po Canale di s. Marco ter Canale della Giudecca mimo pristanišča, Piazzale Roma in železniške postaje na otok S. Michele, kjer je (še danes) pokopališče. Na njem so pokopani nekateri znani umetniki, ki so ustvarjali ali samo prišli umret v Benetke, npr. Ezra Pound, Igor Stravinsky in drugi. Od tam pa na Murano, otok stekla, oz. bolje rečeno okrasnih izdelkov iz stekla. Cene so nižje, kot v centru Benetk, še bolj pa padajo z oddaljenostjo od postajališča vaporeta na otoku. Vreme je doseglo zgornjo amplitudo: sonce, toplo, ne prevroče. Popoldne smo zaokrožili z vožnjo mimo bolnice, otočka Sv. Petra na Sv. Heleno, od tam pa peš v marino na barko na filane paprike (izvrstno pripravili Eta in Helena). Proti večeru pa zopet z avtobusom v kino na Lido. Ker sedaj ni festivala, tudi kina ni bilo, ogledali pa smo si mondene plaže, Casino, filmsko dvorano (veličastni objekt še iz Mussolinijevih časov), hotel Excelsior\*\*\*\*\*...

Potem pa z vaporetom po Canal Grande mimo Akademije, palače Grassi proti Rialtu. Na vsakih nekaj sto metrov se mečejo ven projekti umetnikov, ki v okviru 53. bienala poizkušajo vzbuditi pozornost obiskovalcev z različnimi idejami, postavitvami in domislicami. Bolj ali manj (ne)uspešno.

Vreme že drsi proti svoji najnižji točki ter ob pol noči, ko smo že na barki, že padejo prve kaplje in tako z večjimi ali manjšimi nalivi drugi dan do 12. ure. Vmes smo skenslali Chioggio, do kamor smo nameravali pluti po kanalih in namenili soboto sodobni umetnosti.

Glavni razstavišči 53. mednarodnega likovnega bienala sta Arsenal in Gardini, po celem mestu pa so razstlani projekti posameznih držav, bodisi v manjših galerijah ali na prostem.

Te umetniške presežke smo si ogledovali bolj ali manj naključno, smo se pa potrudili in poiskali galeriji A-A (blizu Palazzo Grassi), kjer razstavlja uradni slovenski predstavnik Miha Štrukelj. Fant na vhodu je na pozdrav dober dan nekaj zamomljal, tako, da nisem bil prepričan, ali je naš, ali pa Italijan. Kasneje se nam je »umaknil« na cigareto ven iz galerije. Miha Štrukelj se pa »igra« z lego kockami. Da bi ga

Tokrat je uspelo, čeprav količinsko ne povsem. Po majski odpovedi je bilo za flotno jadranje v Benetke od 25. do 28. 6. sicer prijavljeno pet jadrnic, toda v četrtek zjutraj sta iz Portoroža odpluli le Sreča s Krajniki, Dolenci in Fudgeti na krovu ter Locopolis z družinama Hafner 1 in 2.

Čas 5.00, kurz 260, vetra nič, 2300 RPM, hitrost 6 vozlov, DTG 56 Nm, vreme (vse dni) amplitudno (dobro, odlično, slabo, še slabše, zopet dobro, odlično, slabše itd ..).

Po 5-6 urah motoriranja smo pred sabo zagledali Benetke, jok, to je bil Lido di lesolo. Na Sreči je kompas premaknjen za

bolje razumel sem (kasneje doma) malo pogledal, za kaj se gre, pa me je kustosinja razstave Alenka Gregorič takole podučila:

Razstava bo povzemala koncept Štrukljevega slikarskega procesa, ki temelji na dekonstrukciji slikovne površine s pomočjo mreže kot strukturno-konceptualne osnove, znotraj katere se slika razgraja in na novo konstruira kot oblika razčaranega subjektivnega pogleda

(vir: [http://www.siol.net/kultura/novice/2009/05/beneski\\_bienale\\_2009.aspx](http://www.siol.net/kultura/novice/2009/05/beneski_bienale_2009.aspx))

Razumi, kdor more!

Še na kepico ali dve sladoleda pri našem stalnem sladoledarju na Riva dei Sette Martiri, potem pa na odlično pašto na barko, tudi tokrat izpod Helenine kuharice. Ker je vreme med tem spet šlo gor, so se šli Hafnerji kopat in jadrat za vogal, kapitani iz Sreče pa počivat in zvečer na koncert Massima Ranierija na Markov trg.

V nedeljo zjutraj ob pol šestih pa kurz 80 in proti doma. Ker tedaj še nismo uočili, da kompas kaže narobe, je Srečo sprva neslo proti Umagu, kar pa smo kasneje popravili. Vmes smo celo kakšno urico jadrani v vetru do max 8 Knts, ko pa je padel na 3-4, brzina pa pod 2 vozla, smo pospravili jadra in odmotorirali v Portorož.

Preživeli smo nekaj res lepih dni v dobri družbi in še se bomo vrnili, le da bomo prihodnjič začeli v Chioggi in zaključili v Benetkah.

Fudge